

Sygn. akt I 1 C 2751/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2022 r. w G. sprawy z powództwa A. J. (1) przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. J. (1) kwoty:

a. 37.000 zł (trzydzieści siedem tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 5 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

b. 2.324 zł (dwa tysiące trzysta dwadzieścia cztery złote) wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 5 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

c. 1.548 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści osiem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 13 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. J. (1) kwotę 3.097 zł (trzy tysiące dziewięćdziesiąt siedem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I 1 C 2751/20

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 2 stycznia 2014 r. w G. na ul. (...). D. prawidłowo poruszająca się piesza została potrącona przez samochód A. nr rej. (...), ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) S.A. w W.. Sprawy wypadku (W. R.) przypisano popełnienie występku z art. 177 § 1 k.k. w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23 maja 2014 r.

Dowód: odpis wyroku, k. 68

W wyniku wypadku poszkodowana doznała stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu bez następstw klinicznych, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa z następowym przykurczem, skręcenia II. stopnia kolana prawego z uszkodzeniem więzadła pobocznego przysródkowego, krzyżowego przedniego i łąkotki przysródkowej, z następową niestabilnością przednio-przysródkową kolana i zapaleniem przyczepów gęsiej stopki i więzadła własnego. Bóle znacznego stopnia utrzymywały się przez 3 tygodnie od wypadku, przykurcz – kilka miesięcy, była wyłączona z normalnego funkcjonowania życiowego przez okres 4 miesięcy. Wymagała pomocy osób trzecich przez okres 8

tygodni (6 godzin dziennie przez pierwsze 3 tygodnie, następnie – po 4 godziny dziennie). W zakresie kręgosłupa szyjnego przykurcz należy uznać za utrwalony, także rokowanie do uzyskania stanu sprzed wypadku w odniesieniu do stanu kolana jest złe. Po wypadku powódka nosiła kołnierz ortopedyczny, na nodze – gips, później ortezę, przeżyła rehabilitację. Przed wypadkiem powódka dużo biegała, chodziła na spacer, grała w squasha. Do żadnej z tych aktywności z uwagi na skutki wypadku nie wróciła. Powódka miała złe samopoczucie wynikające z izolacji społecznej w wyniku unieruchomienia po wypadku (napady lękowe) i miała obniżony nastrój.

Dowód: opinia biegłego W. Ż., k. 129-135, 176-177

zeznania powódki, k. 88-91

zeznania M. J., k. 83-85

Po zgłoszeniu szkody i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanej m.in.: zadośćuczynienie za krzywdę w kwocie 3.000 zł, 336 zł tytułem kosztów opieki.

Okoliczności bezsporne (k. 54)

W związku z wypadkiem powódka poniosła łącznie koszty diagnostyki i leczenia na sumę 1.548 zł.

Dowód: faktury, k. 26 verso, 27, 27 verso, 28

Ocena dowodów

Uszczerbek zdrowia w zakresie specjalizacji neurologii nie został przez powódkę udowodniony w żadnym zakresie, co wynika z jasnej i pełnej opinii biegłego neurologa. Nie przypisano więc opisywanemu w pozwie „napadowi padaczkowemu” i zeznaniach powódki związku tego zjawiska z przedmiotowym wypadkiem.

Uszczerbek zdrowia psychicznego także nie został udowodniony (pełnomocnik powódki cofnęła wniosek o opinię biegłego w tym zakresie), choć oczywiście w świetle pozostałego materiału niewątpliwym jest (nie wymagającym opinii biegłego) ustalenie złego samopoczucia powódki po przedmiotowym wypadku i okresowego występowania normalnych w takich sytuacjach stanów lękowych. Ustaleń dalej idących (w kierunku zjawisk czysto patologicznych, a więc wykraczających poza powyższe ustalenia) nie dokonano z braku odpowiednich dowodów (opinii biegłego psychologa lub psychiatry). Przedstawienie zaświadczeń i dokumentacji lekarskiej w tej warstwie – podobnie jak na gruncie innych specjalizacji medycznych (ortopedia, neurologia) – nie jest samo w sobie wystarczające.

Opinia biegłego ortopedy jest zdaniem Sądu jasna, pełna i wewnętrznie niesprzeczna. Ustalił on od skutki wypadku w sposób jednoznaczny, w tym wykorzystując przedłożoną przez powódkę dokumentację lekarską. Biegły ortopeda wykluczył, aby na jego ustalenia mógł mieć wpływ stan zdrowia powódki sprzed wypadku. Lektura opinii i dokumentacji lekarskiej wyraźnie wskazuje na pourazowe następstwa stwierdzonych przez biegłego zjawisk.

Zeznania powódki i świadka A. J. w takim zakresie, w jakim odpowiadają stopniowi uszczerbku na zdrowiu opisanemu przez biegłego ortopedy uznano za wiarygodne. Zeznania powódki agrawujące te zjawiska poza zakres zobiektywizowany przez biegłego uznano za niewiarygodne, to samo dotyczy przypisywania przez powódkę związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a napadem padaczkowym oraz zaburzeniami zdrowia psychicznego (w zakresie wykraczającym poza stany lękowe i obniżenie nastroju po wypadku).

Kwalifikacja prawna

Zasada odpowiedzialności pozwanego jest niesporna, zasadza się na art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c.

Do przedawnienia roszczenia nie doszło, gdyż szkoda wynikała z występku (art. 442¹ § 2 k.c.), co powódka udowodniła dokumentem urzędowym w postaci odpisu prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne, co zakłada przypisanie sprawstwa przestępstwa i winy w rozumieniu karnoprawnym. Ustalenie sprawstwa występku

na potrzeby postępowania cywilnego jest możliwe także w oparciu o odpowiedni dokument urzędowy nie będący prawomocnym wyrokiem skazującym w rozumieniu art. 11 k.p.c. (jest to możliwe także przy wykorzystaniu także innych środków dowodowych).

Jeżeli chodzi o sporną wysokość zadośćuczynienia, Sąd uznał, że skala cierpień bólowych powódki była dość znaczna, urazy w ujęciu ortopedycznym są dotkliwe, bolesne, istotnie utrudniające normalne funkcjonowanie i pozostawiły negatywne konsekwencje zdrowotne skutkujące zmianą trybu życia poszkodowanej (zaprzestanie dotychczasowej aktywności sportowej). Z kolei powódka nie udowodniła związku wypadku z problematyką neurologiczną oraz cierpień psychicznych wykraczających poza ustalenia faktyczne dokonane przez sąd w tej materii. Oznacza to, że dotychczas wypłacone zadośćuczynienie za krzywdę (3.000 zł) jest rzeczywiście niewystarczające i zaniżone oraz wymaga dopłaty 37.000 zł, czyniąc je zgodnym z art. 445 § 1 k.c. W pozostałym zakresie żądanie zadośćuczynienia jest zdaniem Sądu zawyżone i podlega oddaleniu.

Koszty leczenia i koszty diagnostyki uznano za zasadne (art. 444 § 1 k.c.) w zakresie do sumy 1.548 zł (350 + 399 + 250 + 49 + 500), por. k. 26 verso, 27, 27 verso, 28 (w ślad za opinią biegłego ortopedy). Nie wiadomo, czego dotyczy wydatek z k. 29 – 29 verso. Brak opinii psychiatry i psychologa w sprawie uniemożliwia też przesądzenie zasadności kosztu terapii z k. 28 verso. Badanie (k. 30) z 2020 r. uznano za zbyt odległe czasowo od daty wypadku, aby uznać je za pozostające w naturalnym związku ze zdarzeniem, biegły ortopeda wyraźnie wskazał, że proces leczenia zakończył się znacznie wcześniej.

Ponadto uwzględniono roszczenie w zakresie zwrotu kosztów opieki (art. 444 § 1 k.c.) w wymiarze potwierdzonym przez biegłego i stawce za godzinę pracy na poziomie 10 zł, która nie jest zdaniem Sądu zawyżona (2.324 zł – po uwzględnieniu części zrefundowanej już przez pozwanego).

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w **punkcie I** sentencji na mocy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c., art. 444 § 1 k.c., art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...] w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono na mocy art. 445 § 1 k.c. a contrario (co do zawyżonego zadośćuczynienia) i art. 444 § 1 k.c. (co do zawyżonego odszkodowania) – **punkt II** sentencji.

Koszty

O kosztach orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. (stosunkowe rozdzielanie). Powódka wygrała proces w 60%, pozwany – w 40%. Koszty powódki to: opłata sądowa od pozwu (750 + (...)), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej, gdyż sprawa nie była szczególnie długotrwała lub skomplikowana (3.600 zł, § 2 pkt 5 w zw. z § 15 ust. 1 i § 19 rozp. MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), zaliczka 500 zł, opł. sk. od pełn. (17 zł). 60% z sumy tych kosztów to: 4543,80 zł. Koszty strony pozwanej to: opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej, gdyż sprawa nie była szczególnie długotrwała lub skomplikowana (3.600 zł, § 2 pkt 5 w zw. z § 15 ust. 1 i § 19 rozp. MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), opł. sk. od pełn. (17 zł), z tego 40% to: 1.446,80 zł. Różnica na korzyść powódki (3097 zł) jest zawarta w **punkcie III**.